

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29C/56/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121205391
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2025:8121205391.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

29C/56/2021

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v právnej veci žalobcov: 1./ A. B. C., D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., G. XXXX/X, 2./ H. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., I. XXXX/XX, 3./ I. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., G. XXXX/XX, 4./ I. J. C., D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. - E., L. XXXX/XX, zastúpených Mgr. Miroslavom Balážom, advokátska kancelária Prešov, ul. Sládkovičova 8, IČO: 42 238 871, proti žalovanému: Xylo Machinery SK s.r.o., Prešov, Lučenecká cesta 1335/21, Zvolen 960 01, IČO: 31 733 085, zastúpenému: BDO Legal s.r.o., Mostová 2, Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 51 803 330, o určenie vlastníckeho práva s príslušenstvom, takto

rozhodol:

29C/56/2021

I. U r č u j e , že nehnuteľnosti parc. reg. CKN č. XXXX o výmere 2933 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, č. 3010 o výmere 1471 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX o výmere 844 m², druh pozemku: ostatná plocha, č. XXXX o výmere 1341 m², druh pozemku: ostatná plocha, č. XXXX/X o výmere 587 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/X o výmere 2059 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie, č. XXXX/X o výmere 3091 m², druh pozemku: ostatná plocha, č. XXXX/X o výmere 485 m², druh pozemku: ostatná plocha, č. XXXX/X o výmere 556 m², druh pozemku: zastavaná plocha a nádvorie zapísané na LV č. XXXX k.ú. F., obec F., okres A. p a t r i a d o d e d i č s t v a po H. E., nar. XX.XX.XXXX, zomr. dňa XX.XX.XXXX v podiele 1/4 v pomere k celku.

II. P r i z n á v a žalobcom v 1. až 4. rade voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

29C/56/2021

1. Právny predchodca žalobcov (ďalej poručiteľ) žalobou doručenou súdu dňa 28.06.2021 sa domáhal určenia, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností vedených na LV č. XXXX kat. úz. F. a to v podiele 1/4 z celku.

2. Žalobu odôvodnil tým, že je právnym nástupcom I. E. a M. E., ktorí boli jeho rodičmi. Výmerom o vlastníctve pôdy zo dňa 30.04.1948 jeho právní predchodcovia nadobudli do vlastníctva pozemky

zapísané pôvodne v pozemno-knižnej vložke č. XX, každý vo výške podielu 1/2 označené ako časť parc. XX, XX, XXX/X, grafické označenie XXX roľa o výmere 17 264 m², časť parcely XXX/X, grafické označenie XXX, XXX/X roľa o výmere 11 510 m², časť parcely XXX/X, grafické označenie XXX roľa o výmere 11 510 m² a časť parcely XXX/X, XXX/X, grafické označenie XXX roľa o výmere 5755 m².

3. Vyššie uvedené nehnuteľnosti boli pridelené do vlastníctva právnym predchodcom poručiťľa podľa nariadenia č. 104/1945 skonfiškované pôvodnému vlastníkovi nehnuteľnosti M. N.. Z uvedeného dôvodu je preto potrebné v otázke nadobudnutia vlastníctva pridelenými postupovať podľa ust. Občianskeho zákonníka č. 151/1950 Sb., v zmysle ktorého podľa § 114 prídelcovia nadobudli vlastníctvo k prídelu, na základe úradného výroku v zmysle ust. § 562 zák. č. 141/1950 Sb.

4. Podľa identifikácie parciel vyhotovenej Správou katastra Prešov zo dňa 21.12.1993 boli vlastními parciel vyznačených ako časti pozemno-knižných parciel XXX/X, XXX/X, XXX/X, ktorým podľa stavu v evidencii zodpovedali parcely XXX/XXX, XXX/XXX, XXX a XXX/XXX, čomu zodpovedal aj LV č. XXXX kat. úz. F..

5. Po smrti otca, M. E., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX predmetné nehnuteľnosti titulom dedenia nadobudla matka poručiťľa v podiele 1/2. Po smrti matky poručiťľa I. E. nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, na základe osvedčenia o dedičstve pod sp. zn. 26D/1442/2003 nadobudol právny predchodca žalobcov, ako aj jeho súrodenci O. E., I. I. a M. E. spoluvlastnícky podiel, každý v podiele 1/4.

6. Ako podielový spoluvlastník uvedených nehnuteľností bol zapísaný na LV č. XXXX pre kat. úz. F. ešte v novembri roku 2004.

7. Následne bol na LV č. XXXX kat. úz. F. vedený ako vlastník parc. registra C a to CKN XXXX o výmere 2933 m², XXXX o výmere 1471 m², XXXX o výmere 844 m² a XXXX o výmere 1341 m².

8. Z identifikácie parciel zo dňa 22.05.2013 v konaní 28C/113/2011 bolo nesporne preukázané, že parc. registra EKN XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX a XXX/XXX zapísané na LV č. XXXX zodpovedajú vyššie uvedeným parcelám ako aj parcele CKN XXXX o výmere 557 m² a XXXX o výmere 558 m².

9. Poručiťľ ani jeho súrodenci, ako aj ich právni predchodcovia, po ktorých nehnuteľnosti zdedil, nikdy nepreviedli vlastnícke právo na tretiu osobu, teda štát alebo žalovaného a teda tento nemohol nadobudnúť predmetné nehnuteľnosti zákonným spôsobom. Je preto nespochybniteľné a nevyvrátiteľné, že poručiťľ a jeho súrodenci ako aj ich právni predchodcovia nemohli stratiť vlastníctvo k nehnuteľnostiam bez toho, aby tieto na základe zákona a v súlade so zákonom nepreviedli na inú osobu kúpnu alebo darovacou zmluvou a ani im neboli vyvlastnené vyvlastňovacím rozhodnutím.

10. O vlastníctve súrodencov poručiťľa už bolo vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam rozhodnuté právoplatným rozhodnutím súdu vedeného na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 28C/113/2011. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 21.01.2019 pod sp. zn. 16Co/15/2018 rozsudok súdu I. inštancie potvrdil. Vyššie uvedené rozhodnutia sa už premietli aj do zápisu v katastri nehnuteľností, kde na LV č. XXXX kat. úz. F. je zapísaný v súčasnosti z pôvodných žalobcov a jeho súrodencov už iba M. E. a v prípade I. I. a O. E. už ich právni nástupcovia. Zároveň v 1/4, ktorá zodpovedá spoluvlastníckemu podielu na predmetných nehnuteľnostiach patriacemu jemu, je zapísaný ako vlastník žalovaný.

11. Žalovaný žiadal žalobu, ako nedôvodnú zamietnuť. V odôvodnení vyjadrenia uviedol, že poručiťľ používa na niekoľkých miestach identifikáciu parciel z XX.XX.XXXX. Žalovaný predmetnú listinu nepozná a preto ju žiada predložiť. Poručiťľ ďalej tvrdí, že ani on a ani jeho právni predchodcovia nikdy nepreviedli vlastnícke právo na tretiu osobu a preto boli vždy vlastními, čo jej nepravdivým tvrdením. Jeho právni predchodcovia nikdy neboli zapísaní ako vlastníci, ani sa vlastními nikdy nemohli stať.

12. Parcely uvedené vo výmere nikdy nezodpovedali žalovaným parcelám, keďže tieto vytvoril iba geodet, ktorý spracovával príslušný geometrický plán v konaní 28C/113/2011. Predmetné parcely z výmeru zahŕňali aj parcely, ktoré sú dnes vo vlastníctve VÚC, Palivá a.s., ako aj ďalších súkromných spoločností.

13. V záverečnej časti žaloby poručiťľ poukazuje na rozsudok Okresného súdu Prešov 28C/113/2011, ktorý rozhodoval o určení vlastníctva jeho súrodencov predmetným rozsudkom. Žalovaný aj v tomto

konaní poukazuje hlavne na skutočnosť, že ich právni predchodcovia sa nikdy nestali, ani nikdy nemohli stať vlastníkami. Výmer, o ktorom tvrdí, že zakladá jeho vlastníctvo nikdy nebol realizovaný ďalšími listinami tak, ako to predpokladá prídelové konanie v tomto období. Žalovaný poukazuje na zásadu nemo plus iuris. Konfiškácia majetku vlastníkov uvedeného vo výmere bola jednoznačne vykonaná svojím rozhodnutím v čase, keď už tento pán M. N. mladší nežil. Nikdy nebola vykonaná vo vzťahu k jeho dedičom, teda M. E. na základe výmeru, o ktorý ako nadobúdaci titul sa opierajú žalobcovia nadobudol pozemky od nevlastníka, pretože štát sa týmto vlastníkom v roku 1948 nestal.

14. Dedičia nehnuteľností zapísaných v pozemno-knižnej vložke č. XX kat. úz. F. ako osoby, ktoré nekolaborovali nemohli mať nikdy platne skonfiškovaný majetok. Z uvedeného dôvodu bol nutný prechod tohto majetku na štát v rámci úprav druhej pozemkovej reformy, čo sa v uskutočnilo v roku XXXX. Na základe tejto konfiškácie v roku XXXX sa oprávnené štát stal vlastníkom časti pozemkov, ktoré sú predmetom sporu a ktoré boli následne v roku XXXX hospodárskou zmluvou prevedené na spoločnosť Piloimpregna n. p. Košice.

15. Na základe vyššie uvedených skutočností, je preto dnes jasné, prečo v roku XXXX neboli vyhotovené a schválené grafické rozdeľovacie plány a následne vydané prídelové listiny, nakoľko už v tom čase sa vedelo, že konfiškácia z roku XXXX bola vadná a preto bola zrušená tak, ako to vyplýva z poznámky pod bodom K. v pozemno-knižnej vložke č. XX.

16. Nie len z dôvodov intabulácie, ale aj z dôvodov nevydania listín, ktoré v tom čase zo zákona povinné boli, nemohli sa výmery premietnuť do zmien v pozemno-knižnej vložke č. XX. V tom čase sa podľa iných skúseností precízne viedli všetky zápisy zmien nehnuteľností. M. E., ako právny predchodca žalobcov, potom v roku XXXX dostal pridelený iba svoj pozemok pod domom a nikdy pred tým, ani potom nebol vlastníkom pozemkov uvedených vo výmere. Právny predchodca žalobcov, resp. jeho právny predchodca nebol bdely. Za intabulácie bol povinný zmenu vlastníctva premietnuť do príslušnej evidencie, pričom tak nikdy neurobil. Ani za svojho následného života nebol bdely, keď pri konfiškácii v roku XXXX nenamietal zápis v prospech štátu. Nedožadoval sa svojho vlastníctva od roku XXXX do roku XXXX. Ak by bol M. E. bdely, namietol by svoje oprávnenie aj v roku XXXX, keď sa prevádzali jeho pozemky do práv štátneho podniku. Z uvedeného dôvodu pán M. E. zaviniel tento spor a uviedol do omylu svojich dedičov. Súčasne M. E. nikdy nebol vlastníkom pozemkov a výmer z roku XXXX a dokonca nebola ani dodržaná 10 ročná lehota užívania a užívanie žalobcom doposiaľ žiadnymi dôkazmi nepreukázal.

17. Veľké problémy v tomto konaní spôsobuje aj skutočnosť, že od vyvlastnenia predmetných pozemkov do roku 1971 došlo niekoľkokrát k prečíslovaniu parciel. Táto skutočnosť je uvedená aj v znaleckom posudku Ing. Tarasoviča a spôsobuje pre orientáciu množstvo problémov pri posudzovaní jednotlivých listín. Taktiež v roku XXXX boli iné čísla parciel v pozemnoknižnej vložke č. XX. Kúpa v rámci konkurznej podstaty taktiež mala iné parcely, ktoré boli následne v roku XXXX prečíslované na dnešné čísla. Zorientovať sa v tejto problematike je taktiež ťažké a z uvedeného dôvodu spracované geometrické plány v roku XXXX nie sú presné a navyše neodzrkadľujú ani náhodou stav, resp. nadobudnutie parciel podľa výmeru právnych predchodcov žalobcov z roku XXXX.

18. Poručiteľ až po nariadení prvého pojednávania, súdu doručil vyjadrenie k podaniu žalovaného, v ktorom uviedol, že skutočnosť, že si jeho právni predchodcovia nedali výmer o vlastníctve zapísať v pozemkovej knihe neznamena, že sa prestali cítiť byť vlastníkami týchto pozemkov a neznamena ani to, že právo k týmto pozemkom stratili.

19. Z rozsudku Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 28C/113/2011 zo dňa 25.10.2017 vyplýva, že súd považuje právnych predchodcov žalobcov za vlastníkov nehnuteľností na základe vydržania. Aj jeho právni predchodcovia vstúpili dobromyseľne do držby na základe výmeru z roku XXXX a predmetné parcely aj riadne užívali. Súd ustálil, že predložený výmer považuje za listinu, na základe ktorej právni predchodcovia vstúpili do oprávnenej držby. Vyporiadal sa pritom aj s námietkami žalovaného ohľadne konfiškácie majetku po M. N., ako aj s námietkami ohľadom vnosu pozemkov do družstva. Zároveň sa vyporiadal s argumentom žalovaného o tom, že má prihliadať aj na prípadné vydržanie z jeho strany, keď konštatoval, že toto nebolo osvedčené. Nakoľko jeho právni predchodcovia a nielen oni sa od zmeny spoločenských pomerov v roku XXXX domáhali svojho vlastníckeho práva z čoho je zrejmé, že sa cítili ako vlastníci predmetných nehnuteľností, bola podaná žaloba na súd. Súd mal za to, že aktivita jeho

právných predchodcov, ako aj ich nástupcov svedčala v ich prospech, čo sa týka dobromyseľnosti pre vydržanie. Vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu bol napadnutý odvolaním žalovaného, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove dňa 21.01.2019 pod sp. zn. 16Co/15/2018, ktorý rozhodnutie potvrdil. Voči uvedenému rozsudku bolo podané dovolanie, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo/169/2020 odmietnuté. Rovnako podľa jeho vedomostí bol žalovaný neúspešný aj v prípade ústavnej sťažnosti, ktorú spomína vo svojom písomnom vyjadrení.

20. Žalovaný až na pojednávaní konanom dňa 22.06.2022 predložil vyjadrenie, v ktorom namietal, že porúčiteľ nikdy nebol vlastníkom sporných nehnuteľností; opätovne zopakoval argumentáciu o nullitnom správnom akte, ktorým bol skonfiškovaný majetok odo dňa XX.XX.XXXX M. N. mladšiemu, ktorý zomrel ešte XX.XX.XXXX. Z uvedených dôvodov je potom nemysliteľné, aby sa právni predchodcovia žalobcov stali vlastníkami sporných nehnuteľností na základe výmeru zo dňa XX.XX.XXXX s tým, že ani nemohli byť dobromyseľní v čase, keď sa mali údajne ujať držby sporných nehnuteľností. Poukázal na to, že M. E. bol členom roľníckej komisie, teda bol znály miestnych pomerov a určite mal vedomosť o tom, že M. N. mladší zomrel v januári roku XXXX. Ak súd dôjde k záveru, že výmer nie je perfektným titulom pre nadobudnutie vlastníckeho práva, mohla jeho vydaním započat' iba vydržacia doba, ktorá v tom čase bola 32 rokov. Intertemporálne ust. § 566 zák. č. 151/1950 Zb. stanovovalo, že kratšie lehoty sa počítajú od 01.01.1951. Porúčiteľ však vydržaním nikdy nemohol nadobudnúť vlastnícke právo, nakoľko už v roku XXXX bolo v pozemno-knižnej vložke č. XX pre kat. úz. F. zapísané vlastnícke právo Československého štátu. Práve uvedený zápis svedčí o vlastníckom práve štátu k sporným nehnuteľnostiam. Pozemková kniha totiž slúžila na evidenciu práv k nehnuteľnostiam. Konfiškácia nehnuteľnosti bola poznamenaná na pozemno-knižnej vložke na základe návrhu z roku XXXX a následne však bolo zapísané iba vlastníctvo Československého štátu.

21. Žalovaný má za to, že v konaní 28C/113/2011 sa súdy nesprávne vypořádali so zásadnou právnou argumentáciou a to súbehu nároku podľa zák. č. 229/1991 Zb., resp. podľa zák. č. 503/2003 Z.z. a nároku podľa predpisov občianskeho práva. Súdy túto právnú otázku vyriešili záverom Ústavného súdu SR II. ÚS 249/2011, podľa ktorého uplatnenie reštitučných nárokov nebráni tomu, aby sa svojho nároku domáhali žalobou podľa všeobecných predpisov občianskeho práva. Celý právny záver nálezu Ústavného súdu SR je nasledovný, teda že reštitučné zákony, aj keď majú vo vzťahu k Občianskemu zákonníku povahu lex specialis nevylučujú možnosť v prípade, ak sa zistí, že ustanovenia lex specialis nemožno na daný prípad uplatniť, domáhať sa ochrany vlastníckeho práva podľa ustanovení Občianskeho zákonníka.

22. Ak podľa zák. č. 229/1991, resp. č. 503/2003 Z.z., oprávneným osobám patrí nárok na reštitúciu aj v prípade, ak boli ich nehnuteľnosti prevzaté štátom bez právneho dôvodu, potom je nepochybné, že porúčiteľovi patril nárok na reštitúciu, ktorý si dokonca aj uplatnil a toto konanie je riadne vedené. Podľa konštantnej judikatúry v prípade súbehu reštitučného nároku a nároku na vydanie veci, resp. určenie vlastníckeho práva, má reštitučný nárok prednosť a preto žaloba o určenie vlastníckeho práva musí byť zamietnutá. Od právneho postulátu lex specialis derogat legi generali je odvodený aj nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení na strane porúčiteľa. V konaní 28C/113/2011 nebolo sporné, že si právni predchodcovia žalobcov uplatnili reštitučný nárok pred príslušným správnym orgánom. Z toho dôvodu je potrebné hodnotiť žalobu ako predčasne podanú, keďže o reštitučnom nároku právneho predchodcu žalobcov nebolo právoplatne rozhodnuté. Z hľadiska hmotného práva, teda nie je ustálené, či tomuto patrí reštitučný nárok alebo nie. Konanie 28C/113/2011 sa týkalo iba časti reštitučného nároku. Pokiaľ aj príslušný správny orgán konanie prerušil do právoplatného skončenia konania 28C/113/2011 jeho postup bol nesprávny, nakoľko prednosť malo mať rozhodnutie správneho orgánu vo veci reštitučného nároku. Súd nemôže ustúpiť nesprávnej úvahe správneho orgánu a rozhodnúť v rozpore so zákonom len z dôvodu, že správny orgán konanie nezákonne preruší na čas do právoplatného rozhodnutia súdu. Tomuto záveru nebráni ani ust. § 194 ods. 1 CSP, keďže v danom prípade súd nerieši otázku, o ktorej je oprávnený rozhodovať iný orgán, ale ide o nedostatok naliehavého právneho záujmu, ktorý vyplýva z hmotného práva.

23. Za ďalšiu nevyriešenú predbežnú otázku v rozhodnutiach súdov v konaní 28C/113/2011 považuje žalovaný absenciu zohľadnenia skutočnosti, že žalovaný nadobudol časť sporných nehnuteľností v konkurze. Všeobecne platí doktrína, že kupujúci pri odplatnom prevode veci zapísanej do súpisu nadobudne vlastnícke právo aj vtedy, keď úpadca nebol vlastníkom tejto veci, ibaže vedel alebo musel vedieť, že úpadca alebo tretia osoba, ktorej majetok zabezpečuje záväzok úpadcu nie je vlastníkom veci.

24. Skutočnosť, že žalovaný nadobudol časť sporných nehnuteľností v konkurze vedenom podľa ust. zák. č. 328/1991 Zb., však žiadnym spôsobom túto zaužívanú doktrínu neoslabeje.

25. Za zmienku stojí aj závažný rozpor v titule vlastníckeho práva, ktoré mali konajúce súdy v konaní 28C/113/2011 ustáliť. Okresný súd Prešov vo svojom rozhodnutí ustálil, že vlastnícke právo malo svedčať žalobcom na základe vydržania. Krajský súd v Prešove v rozsudku pod sp. zn. 16Co/15/2018 však uvádza, že vlastnícke právo má žalobcom svedčať na základe výmeru o vlastníctve pôdy. Žalovanému je zrejmé, že právoplatné rozhodnutia súdov v tomto konaní nie je spôsobilý zmeniť, považuje však za potrebné ustáliť akým spôsobom mali žalobcovia nadobudnúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam v tomto spore. Ak súd považuje výmer o vlastníctve pôdy z roku XXXX za perfektný, nie je možné hovoriť o vydržaní vlastníckeho práva. Právnomu predchodcovi žalobcov v takom prípade malo patriť vlastnícke právo na základe výmeru. To znamená, že v roku XXXX sa právni predchodcovia poručiťľa žalobcov mali stať vlastníkami sporných nehnuteľností. Skutočnosť, že títo si nedali vlastnícke právo zapísať do pozemnoknižnej vložky sporná nie je. Uvedená skutočnosť logicky znamená, že aj po roku XXXX musel byť v pozemnoknižnej vložke č. XX pre kat. úz. F. zapísaný ako vlastník M. N..

26. Až na základe iného titulu bolo dňa XX.XX.XXXX rozhodnuté o knihovnej žiadosti tak, že v pozemnoknižnej vložke bolo poznamenané vlastnícke právo v prospech Československého štátu. Skutočnosť, že súdy v konaní 28C/113/2011 neboli schopné presne pomenovať titul, na základe ktorého malo žalobcom svedčiť vlastnícke právo k sporným pozemkom spôsobilo, že uvedené rozhodnutia sú absolútne nespravodlivé a arbitrárne. Z výsledkov vykonaného dokazovania v konaní 28C/113/2011 vyplýva, že poručiťľa, resp. jeho právni predchodcovia sa cítia byť vlastníkami sporných nehnuteľností na základe výmeru z XX.XX.XXXX nie na základe vydržania a žalovaný odvodzuje svoje vlastnícke právo od konfiškácie, ktorá bola vykonaná a zapísaná v roku XXXX. Žalovaný je v danom spore presvedčený, že vo vzťahu k právnym titulom vlastníckeho práva možno u žalovaného uvažovať o vydržaní a to nie vo vzťahu k nadobúdacím titulom po roku XXXX, ale odvodene od týchto titulov. To znamená, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam nadobudol ich vlastník vydržaním ku dňu účinnosti zák. č. 509/1991 Zb. Žalovaný nadobudol sporné nehnuteľnosti dobromyseľne spoliehajúc sa na správnosť údajov katastra. Skutočnosť vytknutá Najvyšším súdom SR, teda že žalovaný sa mohol oboznámiť s hospodárskou zmluvou z roku 1971, na základe ktorej mala byť prevádzaná iba správa a nie vlastnícke právo, čím podľa Najvyššieho súdu SR nemal byť dobromyseľný, nemá logickú oporu. Ak sa prevádzala správa, vlastnícke právo patrilo štátu. Potom procesom privatizácie prešlo vlastnícke právo na právneho predchodcu žalovaného. Všetky prevody sporných nehnuteľností prebiehali pod taktovkou štátu a boli odobrené príslušnými správnymi orgánmi. Rovnako tak pokiaľ nedostatok dobromyseľnosti v konaní 28C/113/2011 súd videl v tom, že právna predchodkyňa poručiťľa sa domáhala nároku na úhradu náhrady za užívanie nehnuteľnosti bez právneho titulu, resp. aj vylúčenia nehnuteľnosti z konkurznej podstaty vo všetkých konaniach bola neúspešná. Dokonca aj súdy aprobovali posúdením predbežných právnych otázok v sporoch, ktoré iniciovala právna predchodkyňa poručiťľa, že vlastnícke právo jej nepatrí.

27. Ďalší prípustný spôsob vydržania žalovaný odvodzuje od právnych titulov po roku 1989. Sporné nehnuteľnosti nadobudli právni predchodcovia žalovaného od spoločnosti Drevokombinát Šariš a.s. V konaní 28C/113/2011 súdy plošne tvrdili, že žalovaný nemal byť dobromyseľný, nakoľko sa žalobcovia mali domáhať náhrady za užívanie nehnuteľností, resp. vydanie nehnuteľnosti. Treba však brať do úvahy, že nehnuteľnosti v danom čase vlastnilo viacero vlastníkov. Vo vzťahu k nadobúdacím titulom je možné prelomiť zásadu nemo plus iuris v prospech dobromyseľného nadobúdateľa. Žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia boli vždy dobromyseľní, pokiaľ ide o nadobudnutie vlastníckeho práva od spoločnosti Drevokombinát Šariš a.s. Žalovaný zámerné uvádza Drevokombinát Šariš a.s., nakoľko táto v rámci privatizačného projektu nadobudla celý areál vtedajšieho Piloimpregna n.p. Následné prevody sa realizovali tak, že scudziteľom bola spoločnosť Drevokombinát Šariš a.s. Žalovaný vo svojom vyjadrení ďalej poukázal na judikatúru súdov Slovenskej republiky, Českej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva s tým, že dobromyseľnému nadobúdateľovi vlastníckeho práva musí byť v materiálnom právnom štáte poskytnutá súdna ochrana aj pred pôvodným, teda skutočným vlastníkom. Žalovaný má za to, že v danej veci je potrebné správne aplikovať všeobecný princíp spravodlivosti, ktorý sa má uplatňovať v prípade kolízie vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a dobromyseľnosti nového nadobúdateľa. Nie je možné poručiťľa považovať za bdelého vlastníka, ktorý sa náležite staral o

svoje vlastníctvo. Prvotný dôvod vzniknutej právnej situácie stretu dvoch právnych princípov ohľadom sporných pozemkov je pripočítateľný výhradne poručiteľovi, resp. jeho právnym predchodcom, ktorí si neplnili povinnosť požiadať o zápis ich vlastníckeho práva do katastra na základe výmeru. V prípade, ak by si totiž povinnosť zapísať vlastnícke právo do pozemkovej knihy splnili, boli by sporné pozemky vyvlastnené štátom tak, ako sa tomu stalo vo vzťahu k ostatným vlastníkom pozemkov nachádzajúcich sa v areáli vtedajšej Piloimpregna n.p., ktorým následne po zmene režimu vznikol reštitučný nárok voči štátu.

28. V čase nadobudnutia sporných pozemkov žalovaný vychádzal zo zápisov v katastri nehnuteľností a nemal žiadne informácie, ktoré by spochybňovali vlastníctvo predávajúceho, od ktorého nehnuteľnosti kúpil. Pokiaľ mal Najvyšší súd SR v odôvodnení uznesenia 6Cdo/169/2020 poukazovať na možnosť žalovaného vynaložiť aktivitu a oboznámiť sa s dostupnou listinou, žalovaný uvádza, že k tejto listine on sám nemohol mať žiaden prístup, nakoľko sa jedná o zbierku listín katastra, ktorá nie je verejne prístupná. Názor Najvyššieho súdu SR v zásade znamená, že kupujúci sa v právnom štáte nemôže spoliehať na štátom vedenú evidenciu nehnuteľností a ani na predchádzajúce súdne rozhodnutia, ktoré sa vysporadúvajú s otázkou vlastníckeho práva právnej predchodkyne žalobcu, ale je povinný vždy a za každých okolností skúmať postupy štátu pri vykonaní jeho úkonov a prijať k nim vždy svoj právny názor, na ktorý sa má výlučne spoliehať. Takýto výklad je nezlučiteľný s atribútmi a princípmi právneho štátu, v ktorom musí platiť dôvera a právna istota vo vzťahu k právoplatným rozhodnutiam a úkonom štátu. Kúpna cena nehnuteľností zodpovedala vtedajším trhovým cenám nehnuteľností a preto nebola v nápadnom nepomere k hodnote nehnuteľnosti. Ak by žalovaný aj prístup k hospodárskej zmluve z roku XXXX mal, z tejto vyplýva, že štát sa v danom čase skutočne považoval za vlastníka sporných nehnuteľností. Všetky tieto okolnosti objektívneho aj subjektívneho charakteru založili od počiatku u žalovaného, ako nadobúdateľa nehnuteľnosti dobromyseľnosť, že kúpnu zmluvu uzatvoril s vlastníkom nehnuteľnosti a že sa stal ich vlastníkom.

29. Súd na základe skutkových tvrdení žalobcu, popretí skutkových tvrdení žalovaného, výsluchom žalobcu, oboznámením spisu 28C/113/2011, reštitučnými spismi, ako aj ďalším spisovým materiálom zistil tento skutkový stav:

30. Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave dňa 30.04.1948 vydalo výmer o vlastníctve pôdy pridelenej podľa nariadenia č. 104/145 Zb.n.SNR, ktorým boli do vlastníctva právnych predchodcov žalobcu M. E. a jeho manželke I. B. pridelené pôdohospodárske nehnuteľnosti v kat. úz. P. označené ako časť parc. č. XX, XX, grafické označenie 1, časť parc. XXX/X, grafické označenie XXX roľa o výmere 17 264 m², časť parc. č. XXX/X, grafické označenie XXX, XXX/X roľa o výmere 11 510 m², časť parc. č. XXX/X, grafické označenie XXX roľa o výmere 11 510 m², časť parc. č. XXX/X, XXX/X, grafické označenie XXX roľa o výmere 5755 m². V zmysle článku IV. výmeru sa tento považoval za verejnú listinu dokazujúcu vlastnícke právo prídelcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihový súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia. Z obsahu spisu 28C/113/2011 a zároveň vyplýva, že Nariadením Slovenskej národnej rady č. 64/1946 Zb. boli dňa 01.03.1945 pozemky, ktoré sú predmetom sporu skonfiškované ich pôvodnému vlastníkovi M. N. mladšiemu. Tieto pozemky boli následne prerozdeľované poverenictvu pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave jednotlivým prídelcom. Jednými z týchto prídelcov boli aj právni predchodcovia poručiteľa, ktoré sporné pozemky dostali do vlastníctva na základe vyššie uvedeného výmeru. Uvedený výmer však nebol zapísaný do pozemkovej knihy. Nakoľko k takému zápisu nedošlo, štát na nich naďalej hľadel ako na skonfiškované pozemky, teda ako na majetok štátu.

31. Dňa 29.09.1948 bola spísaná zápisnica, predmetom ktorej bolo odovzdanie nehnuteľnosti po bývalom vlastníkovi prídelcom do držby a úžitku na základe prídelového plánu schváleného ORK pod č. XXXX/XX zo dňa XX.XX.XXXX a prevzatie týchto nehnuteľností prídelcami do držby a úžitku a to ku dňu XX.XX.XXXX. Z uvedenej zápisnice vyplýva, že pred odovzdaním držby a úžitku predmetných nehnuteľností prídelcovia zaplatili najmenej prvú splátku a to 10 % prídelovej ceny. Dňa 21.05.1953 vyhotovilo Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy konečný prídelový plán s rozvrhom prídelových cien a splátkovým plánom v zmysle, ktorého mali právni predchodcovia žalobcov za pridelené pozemky zaplatiť prídelovú cenu 101.797,00 Kčs. Z listu Štátnej sporiteľne v Bratislave zo dňa XX.XX.XXXX adresovaného právnym predchodcom poručiteľa vyplýva, že sporiteľňa ich vyzvala na zaplatenie nedoplatku za pridelený pôdohospodársky majetok vo výške 19.699,20 Kčs. Z

prehlásenia právneho predchodcu poručiťa zo dňa XX.XX.XXXX vyplýva, že v súvislosti so založením celoobecného JRD v obci Ľubotice sa rozhodol dať svoj poľnohospodársky majetok tiež do užívania tohto JRD. Súčasne odovzdal pri sústreďovaní živočíšnej výroby tiež na neho pripadajúcu čiastku dobytky s prihladnutím na výšku obhospodarovaného pozemku. Z listu finančného odboru ONV v Prešove zo dňa XX.XX.XXXX, označeného ako „konanie o likvidácii pohľadávok s MPPR- nesúlad medzi účtovným a skutočným stavom, žiadosť o odstránenie“ adresovaného Odboru vodného hospodárstva pre veci poľnohospodárstva a lesníctva vyplýva zoznam prídelcov a žiadosť odboru VPLH, aby boli urobené opatrenia k odstráneniu nesúladu aj v prípade právneho predchodcu poručiťa v tom smere, že prídelcovi boli pridelené pozemky, ktoré neboli celkom zaplatené a sú v obhospodarovaní štátneho majetku. Cena, ktorá v tom čase nebola ešte zaplatená predstavovala sumu 10.205,00 Kčs. Rozhodnutím Odboru vodného hospodárstva pre veci poľnohospodárstva a lesníctva ONV v Prešove zo dňa 28.07.1965 vyplýva, že odbor podanému návrhu Finančného odboru zo dňa 11.05.1965 vyhovel, na základe čoho odpísal z účtu vedeného na Finančnom odbore pre prídelcov - právnych predchodcov poručiťa sumu 10.205,00 Kčs. Z potvrdenia Finančného odboru zo dňa 25.04.1966 vyplýva, že právny predchodca poručiťa má k osobnému vlastníctvu vyrovnané aj úroky.

32. Dňa 21.12.1993 Katastrálny úrad - Správa katastra Prešov identifikovala parcely právneho predchodcu poručiťa, tak že parc. č. XXX/X bola premietnutá na parc. č. XXX/XXX, parc. č. XXX/X na parc. č. XXX/XXX a parc. č. XXX/X na parc. č. XXX/XXX a XXX/XXX. Právni predchodcovia poručiťa mali vyššie uvedené parcely evidované aj v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX.

33. Dňa XX.XX.XXXX zomrel právny predchodca poručiťa, M. E., po ktorom nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX na základe výsledkov konania o dedičstve pod sp. zn. 19D/795/1995 nadobudla jeho matka.

34. Po smrti matky I. E., ktorá zomrela dňa XX.XX.XXXX na základe osvedčenia o dedičstve pod sp. zn. 26D/1442/2003 nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX nadobudol poručiť, ako aj jeho ďalší traja súrodenci I. I., O. a M. E. každý v podiele 1/4.

35. Z obsahu spisu 28C/113/2011 vyplýva, že právna predchodkyňa poručiťa I. E. bola zapísaná ako výlučná vlastníčka nehnuteľností vedených na LV č. XXXX na základe výpisu z listu vlastníctva zo dňa XX.XX.XXXX a XX.XX.XXXX (č. I. 14 a 15) a poručiť so svojimi súrodencami, ako podielový spoluvlastník vyššie uvedených nehnuteľností na základe výpisu z listu vlastníctva zo dňa 18.11.2004 (č.l. 19).

36. Právny predchodca poručiťa dňa 29.12.1993 vyzval spoločnosť Drevokombinát Šariš a.s. na finančné vypořádanie s odôvodnením, že dňa 01.06.1992 si uplatnil na pozemkovom úrade uznanie vlastníckeho práva k pozemkom, pričom táto požiadavka bola splnená. Vzhľadom na to, že predmetné pozemky sú zastavané areálom spoločnosti, požiadaval aj o finančnú náhradu. Právny predchodca poručiťa zaslal spoločnosti Drevokombinát Šariš a.s. výzvu na finančnú náhradu aj listom zo dňa 28.02.1994. Dňa 28.05.1996 bola Okresnému súdu Prešov doručená žaloba zo strany právnych predchodcov žalobcov, kde ako žalovaný bola označená spoločnosť Drevokombinát Šariš a.s. Listom zo dňa 25.01.2006 brat poručiťa O. E. vyzval spoločnosť KRONOSPAN Slovakia s.r.o. na vypořádanie vlastníctva k sporným pozemkom. Uvedenú výzvu zopakoval dňa 27.03.2006. Rovnakú výzvu zaslal poručiť so svojimi súrodencami prostredníctvom právneho zástupcu (č. I. 381 a 382 spisu 29C/56/2021) aj podaním zo dňa 25.04. a 12.06.2006.

37. Dňa 17.05.1958 podal Odbor poľnohospodárstva a lesného hospodárstva Rady ONV v Prešove knihovnú žiadosť o poznačení konfiškátu adresovanú Ľudovému súdu v Prešove. Uvedenou žiadosťou navrhol, aby bolo vydané uznesenie, ktorým by súd povolil zápis vo vložke č. XX a XXX kat. úz. F. na nehnuteľnosti č. 1 zapísané na mene M. N. a spol. pod K. v F.. Poznamenať sa mala konfiškácia majetku pre Československý štát. Dňa 13.09.1958 vydal Ľudový súd v Prešove uzn. č. 1041/58, ktorým vyššie uvedený zápis povolil. Dňa 30.06.1971 bola medzi Okresným národným výborom, finančným odborom ako odovzdávajúcou organizáciou a spoločnosťou Piloimpregna n.p., ako preberajúcou organizáciou uzatvorená hospodárska zmluva o prevode správy národného majetku v zmysle ust. § 347 zák. č. 109/1964 Zb. Uvedenou hospodárskou zmluvou malo dôjsť k prevodu správy k nehnuteľnostiam v kat. úz. F. zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. XX. Správa k týmto pozemkom sa mala previesť bezodkladne, pričom dôvodom prevodu správy malo byť územné rozhodnutie ONV odboru výstavby na plánovanú investičnú výstavbu Drevokombinátu Šariš. Následne medzi spoločnosťou Drevokombinát

Šariš a.s., ako predávajúcim a žalovaným, ako kupujúcim, bola dňa 15.08.1997 uzatvorená kúpna zmluva č. XXXXXX, predmetom ktorej bol predaj sporných nehnuteľností. Na základe tejto kúpnej zmluvy bol vklad povolený dňa XX.XX.XXXX pod Q. XXXX/XX.

38. Zo Správy katastra Prešov (č. I. 199 spisu 28C/113/2011) vyplýva, že výmer z roku 1948 nebol premietnutý a zapísaný do pozemkovej knihy aj keď v tom čase mal zápis do pozemkovej knihy právotvorný účinok a o zápise rozhodoval príslušný ľudový súd. Až po roku 1950 zápis do pozemkovej knihy mal iba evidenčný účinok a účastníci zmlúv mali o zápis žiadať sami. Právni predchodcovia poručiťľa, však o zápis nepožiadali a tak sčasti aj sami zapríčinili vzniknutú situáciu s tým, že prídelky neboli premietnuté do žiadneho z operátov a preto sa skonfiškovaný majetok považoval za majetok štátu. Okolité konfiškované pozemky, ako pozemky štátu boli zastavané a štát s nimi nakladal ako so svojimi. Následne listina - výmer bol do katastra nehnuteľností zapísaný ako verejná listina záznamom. Záznam je úkon katastra, pri ktorom nevznikajú ani nemenia sa práva zápisom do katastra nehnuteľností. Pri zápise sa skúma listina iba z formálneho hľadiska, teda neskúma sa obsahová stránka listiny. V technickej správe v ROEP bol LV č. XXXX navrhnutý na zrušenie s poukazom na identifikáciu predmetných parciel na parcely C-KN. Predmetné pozemky majú od dávnej minulosti svojich vlastníkov, nakoľko sú zastavané a tak podliehajú reštitúcií. O tejto skutočnosti boli katastrom žalobcovia informovaní, aby si uplatnili reštitučný nárok. V konaní 28C/113/2011 bolo nariadené znalecké dokazovanie znalcom Ing. Andrejom Tarasovičom, ktorý vo veci podal znalecký posudok č. 2/2014, ktorý identifikoval nehnuteľností, ktoré vznikli z nehnuteľnosti pôvodne zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. XX pre kat. úz. F. ako mpč. XXX/X, XXX/X, XXX/X a XXX/X, ktoré boli skonfiškované a následne z nich vznikli prídelky v prospech právnych predchodcov žalobcu. Vyššie uvedené parcely boli následne identifikované geometrickým plánom č. XXXX/XXXX ako parc. C-KN XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X, XXXX/X M. XXXX/X toho času vedené na LV č. XXXX kat. úz. F..

39. Brat poručiťľa, O. E. vo svojej výpovedi uviedol, že si presne pamätá o aké parcely sa jedná, pretože jeho rodičia vlastnili a mali ich od roku XXXX a na týchto pozemkoch pracovali až do roku XXXX, kedy vzniklo družstvo. Neskôr na týchto pozemkoch vznikol drevokombinát, avšak podľa neho ku žiadnemu vyvlastneniu zo strany štátu nedošlo. Oni si v roku XXXX alebo XXXX - XX uplatňovali reštitúciu, ale bolo rozhodnuté, že im reštitúcia nepatrí, pretože boli evidovaní ako vlastníci predmetných pozemkov. Vtedy im bol vydaný aj list vlastníctva. Následne po smrti matky v katastri zistili, bolo to v roku XXXX, že tento list vlastníctva už neexistuje a že je vlastníkom niekto iný. Podľa O. E. nedošlo pri stavbe drevokombinátu nikdy k vyvlastneniu uvedených pozemkov.

40. K tomuto tvrdeniu brata poručiťľa bolo predložené oznámenie Okresného úradu Prešov zo dňa 21.09.1998 (č. I. 243 spisu 28C/113/2011), z ktorého vyplýva, že listom doručeným Pozemkovému úradu v Prešove dňa XX.XX.XXXX evidovaným pod č. XXXX/XX si M. E. uplatnil reštitučný nárok na vydanie nehnuteľností, ktoré boli výmerom Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. XXXX/XX pridelené do vlastníctva M. E. a jeho manželke I.. Podmienkou pre vydanie nehnuteľností bolo, že uvedené nehnuteľnosti prešli na štát alebo na právnické osoby v dobe od 25.02.1948 do 01.01.1990. Na požiadanie Okresného úradu bol predložený list vlastníctva č. XXXX a uzn. č. 19D/795/95 o dedičskom konaní po nebohom M. E.. Podľa uvedených dokladov dotknuté nehnuteľnosti sú vo vlastníctve I. E. a vzhľadom na uvedenú skutočnosť, potom nie je potrebné zo strany Okresného úradu Prešov reštitučný nárok riešiť.

41. Sestra poručiťľa v konaní 28C/113/2011 uviedla, že sa o tieto pozemky viac menej nezaujímal. Čo sa týka práce chodili tam pomáhať chlapci, ona ostávala doma a pomáhala matke v domácnosti, preto sa bližšie k tomu vyjadriť nevedela.

42. Ďalší brat poručiťľa M. E. uviedol, že na predmetné pozemky chodil ako malý chlapec, ťahal kravy, keď otec sial. Pamätá si, že to boli pozemky jeho rodičov.

43. Poručiťľ vo svojej výpovedi uviedol, že pokiaľ ide o konfiškát, každý kto robil u pána na R. dostal taký podiel a to každý rovnako na centimeter. Na nich sa robilo a potom sa museli odovzdávať kontingenty. Pozná tieto pozemky, keďže tam ako chlapec pásol kravy. Pokiaľ by sa tam nerobilo a neodovzdávali kontingenty, bolo by sa to celé skonfiškovalo. Potom začali vznikať družstvá a družstvo uvedené pozemky zabralo. Jeho otec ďalej pracoval, ale na iných pozemkoch, ktoré mu boli vymerané. Potom

neskôr ich rodičia odovzdali, aby družstvo na nich robilo. Vie, že neskôr sa na uvedených pozemkoch buďovalo, robila sa tam píla, bol tam drevokombinát a potom mal uvedené pozemky Kronospan.

44. V konaní 28C/113/2011 boli realizované svedecké výpovede podľa návrhu žalovaného a to svedkov A. D., M. A., J. P. G., ako aj znalca Ing. Andreja Tarasoviča.

45. Svedok A. D. pracuje u žalovaného, pracoval aj u jeho právnych predchodcov od roku XXXX. Od roku XXXX bol technickým riaditeľom a to do roku XXXX. V súčasnosti je technický manažér pre investície v zahraničí. Od roku XXXX do roku XXXX pracoval na oddelení starostlivosti o základné fondy, kde riešili problémy s pozemkami. Do roku XXXX žiadne problémy neboli. Problémy nastali až po privatizácii, tá bola v roku XXXX - XXXX, areál sa delil na viacero firiem. Bola tam firma Dezén, Polytrans a potom Drevokombinát v konkurze. Všetky tieto eseročky kúpil Kronospan, Drevokombinát ostal v likvidácii. Pozemok, ktorý nebol kúpený a ktorý bol problematický pri vstupe, na iné si nepamätá. Pamätá si len z histórie, že v roku XXXX sa realizovala kúpa, resp. vyvlastnenie jednotlivých pozemkov. Svedok ešte potvrdil, že si pamätá, že keď v roku XXXX Kronospan kupoval pozemky, tak kupoval celý majetok so všetkými pozemkami.

46. Svedok M. A. bol zamestnancom firmy Kronospan od roku XXXX, najprv vedúci finančného oddelenia, potom finančný riaditeľ. On sa zúčastňoval prevodu hnutelných vecí a nehnuteľných vecí na spoločnosti Kronospan a bol priamo pri tom, takže má vedomosť, že keď Kronospan kupoval obchodné podiely od predchádzajúcich eseročiek a neskôr aj torzo majetku od Drevokombinátu, tak vždy majitelia dbali o to, aby ten prevod tohto majetku bol majetok nezaťažený, resp. vyporiadany, aby tam neboli nejaké spory. Podľa jeho vedomosti to boli roky XXXX až XXXX, nebol žiaden spor ohľadne majetku, ktorý Kronospan získaval.

47. Vo veci bola vypočutá svedkyňa J. P. G., zamestnankyňa Okresného úradu - pozemkového a lesného odboru Prešov, ktorá k veci uviedla, že v zmysle zákona o reštitúciách č. 53/2013 Z.z. si žiadatelia (žalobcovia) uplatnili reštitúciu legitímny spôsobom v zákonnej lehote, ktorá bola preskúmaná a bolo vydané aj rozhodnutie, kedy bola priznaná štyrom deťom pôvodných vlastníkov náhrada s tým, že bolo rozhodnuté o pridelení náhradného pozemku. Robí sa to vtedy, keď sú tam zákonné prekážky o pridelení toho pôvodného pozemku. K dispozícii má úrad pôvodný výmer bez pečiatky. Niekde bol s pečaťou, niekde pečať chýbala. Potom prídelovú listinu z XX.X.XXXX, ktorá ale obsahovala len nejakú časť parciel a potom identifikáciu parciel a výpis z účtu. Ľudia, ktorým boli pridelené tieto pozemky, mali platiť v splátkach za nich. Keď sa ale tieto pozemky potom vnášali do družstiev, tak už sa potom neplatilo. Mala k dispozícii ešte aj rozhodnutie ONV v Prešove z XX.X.XXXX, kde sa jedná aj o M. E. a o odpustení prídelovej ceny. Svedkyňa doniesla aj rozhodnutie Okresného úradu - odboru pozemkového, poľnohospodárskeho a lesného hospodárstva zo dňa XX.X.XXXX, kde dedičstvo po M. N., I. S. sa nepriznáva vlastnícke právo k nižšie uvedeným skonfiškovaným nehnuteľnostiam, ktoré sú tam uvedené. Dôvodom boli zákonné prekážky s tým, že tie pozemky boli zastavané. Bolo to ešte podľa reštitučného zákona č. 229/1991 Zb. Svedkyňa sa vyjadrila aj k tomu, že M. N. zomrel v januári XXXX a ku konfiškácii jeho majetku došlo až v XXXX roku. Svedkyňa uviedla, že prídelové konanie jednoducho prebehlo. Existuje množstvo prídelových listín z tohto majetku, ktorý bol skonfiškovaný. To rozhodnutie bolo právoplatné, dokonca ešte v roku XXXX ohľadne I. S. sa nevedelo, že M. N. zomrel v januári XXXX, to sa zistilo až v roku XXXX. Svedkyňa uviedla, že reštitučný zákon bol prijatý preto, aby zmiernil škody a odstránil krivdy, ktoré boli spáchané v rokoch 1948 až 1990. Výmery, ktoré boli dané v roku 1948 a neboli zapísané, pretože nebola zaplatená celá časť tej ceny, pretože boli následne vzaté do družstva. Podľa svedkyne nesie štát zodpovednosť za chaos, ktorý spôsobil, a keď tam vznikol závod na týchto pozemkoch, tak si štát nezisťoval tieto prídelové listiny. V roku 1972 parcely, kde boli gazdovské polia, boli vyvlastnené, ale tie, čo mali prídelcovia, tak štát bral ako celok, že sú to skonfiškované pozemky od M. N. a nezaoberal sa prídelcami. Podľa svedkyne žalobcovia boli ukrivdení v tejto veci, pretože prišli o vlastníctvo, ktoré síce nebolo zapísané v pozemkovej knihe, ale podľa prídelovej listiny a výmerov im patrilo. Svedkyňa založila do spisu aj právoplatný rozsudok krajského súdu ohľadne reštitučných nárokov po I. T., pretože tam sa tiež jedná o pozemky po M. N. v areáli žalovaného.

48. Svedkyňa ďalej uviedla, že čo sa týka reštitučného konania, tak začali konanie a bolo rozhodnuté, že náhrada im patrí. Krajský súd však toto rozhodnutie zrušil a vo veci sa ďalej nekonalo, pretože konanie prerušili a to práve do ukončenia tohto sporu. Svedkyňa potvrdila, že na daných nárokoch v Luboticiach bolo viac v zmysle reštitučného zákona a boli vyriešené tak, že bol daný náhradný pozemok reštituentom.

Čo sa týka grafických plánov, ktoré súdu svedkyňa predložila ešte skôr, a prečo sú bez pečiatky uviedla, že niekde jednoducho pečiatka chýbala. Pre nich grafické plány nie sú podstatné, podstatná je identifikácia katastra nehnuteľnosti. Svedkyňa potvrdila aj to, že v roku 1993 právna predchodkyňa žalobcov si uplatnila reštitučné nároky podľa zák. č. 229/91 Zb. Predložila však zároveň list vlastníctva, kde bola uvedená ako vlastníčka. Boli to duplicitné listy vlastníctva, preto reštitúcia neprebehla. Potom, keď prišlo k ROEP a vykryštalizovali sa duplicity a zapisovali sa poslední vlastníci ako vlastníci, začali súdne spory. Následne bola uplatnená reštitúcia z roku 2003. Z ich pohľadu je reštitučné konanie prerušené a bude sa pokračovať až vtedy, keď bude predložený právoplatný rozsudok z tohto konania.

49. Súd vypočul znalca Ing. Andreja Tarasoviča na pojednávaní na žiadosť žalovaného, ktorý podal námietky k znaleckému posudku s poukazom na to, že predpisy z roku 1945 a 1947 špecifikujú polohopisné náčrty v znaleckom posudku predloženom v tomto konaní a má za to, že grafické znázornenie pôvodnej nehnuteľnosti je nepresné a znalec nepoužil tie technické podklady, ktoré upravujú, aké podklady by mali byť použité a to úradná pečať, potvrdzujúca doložka, doložka schválených polohopisných náčrtov.

50. Znalec na pojednávaní k týmto námietkam uviedol, že doterajšia právna prax po roku 1991 bola taká, že výmery o prídely boli verejné listiny a boli podkladom jednak pre reštitučné konanie, ako aj podkladom pre ROEP. Vyplýva to z metodického návodu, ktorý vypracovalo Ministerstvo pôdohospodárstva. Všetky tie výmery po druhej pozemkovej reforme boli prenesené na operát dokumentácie pozemkových úradov a všetci spracovatelia geometrických plánov alebo ROEP vychádzali z tohto operátu. Počas celej 20-ročnej praxe považujú geodeti výmer ako verejnú listinu. Prečo neboli výmery zapísané ako vlastníctvo, znalec uviedol, že výmery z rokov 1948 až 1950 boli v nástupe socializmu v čase, keď sa zakladali družstvá a sceľovali pôdy. Ľudia dostali výmery a následne im tá pôda aj tak bola zobrať do družstiev, preto si tie výmery už jednoducho nedali pozapisovať, pretože to považovali za bezpredmetné. Zapisovalo sa málo čo z tých výmerov a bolo to len vtedy, keď ľudia chceli na tých pozemkoch stavať. To, či ľudia reálne gazdovali na tých pozemkoch, tak k tomu sa znalec vyjadriť nevie. Znalec uviedol, že pri spracovaní znaleckého posudku vychádzal z toho, z čoho vychádzať mal a z dokumentov, ktoré boli prístupné. Napríklad rozdeľovací plán, kde nebol len prídel 229, ale bolo to rozdelené medzi rôznych prídelcov, čo vyznačil vo svojom znaleckom posudku. Prídelovanie pozemkov na základe výmerov malo rôzne fázy a myslí si, že prístupom, aký má právny zástupca odporcu by mohli byť spochybnené všetky výmery a celý právny stav po roku 1990. Nikto ich kroky ako geodetov na základe týchto výmerov doposiaľ takýmto spôsobom nespochybňoval. Každý geodet pracuje s operátom a rozdeľovacími plánmi.

51. Poručiteľ so svojimi súrodencami si podaním zo dňa 01.03.2004 na Obvodnom pozemkovom úrade Prešov uplatnili nárok na navrátenie vlastníctva v zmysle zák. č. 503/2003 Z.z. vo vzťahu k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. XXXX pôvodne v pozemno-knižnej zápisnici č. XX, kat. úz. F. a to k parcelám XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX a XXX/XXX. Z obsahu uvedeného podania vyplýva, že reštitučný nárok na predmetné pozemky, resp. ich podiely po pôvodnom vlastníčkovi nebol uplatnený nárok podľa zák. č. 229/1991 Zb.

52. Obvodný pozemkový úrad v Prešove rozhodnutím zo dňa XX.XX.XXXX pod č. U./XXXXX-XX/G. rozhodol, že poručiteľ so svojimi súrodencami podľa § 5 ods. 2 zák. č. 503/2003 Z.z. sú oprávnenými osobami v zmysle § 2 ods. 2 písm. c) zák. č. 503/2003 Z.z. na priznanie práva na náhradu za pozemky v katastrálnom území F. označené vo výmere o vlastníctve pôdy č. X kat. úz. P. ako vložka č. 49 časť parcely XXX/X, grafické označenie XXX, roľa o výmere 17.264 m², časť parcely XXX/X, grafické označenie XXX, XXX/X roľa o výmere 11.510 m², časť parcely XXX/X, grafické označenie XXX, roľa vo výmere 11.510 m² a časť parcely XXX/X, XXX/X, grafické označenie XXX, roľa vo výmere 5.755 m², ktoré prešli do vlastníctva štátu prevzatím nehnuteľností bez právneho dôvodu. Obsahom uvedeného rozhodnutia bol aj popis stavu uvedených nehnuteľností v čase prechodu na štát, ako aj terajšieho stavu podľa katastra nehnuteľnosti na základe identifikácie parciel zo dňa XX.XX.XXXX. Z dôvodu, že pozemky predmetu reštitučného nároku, alebo ich častí sú vo vlastníctve právnických osôb, ktoré nemajú postavenie povinných osôb podľa § 4 ods. 1 zákona a niektorí boli po prevode a prechode do vlastníctva štátu, alebo inej právnickej osoby zastavané, nie je možné vlastníctvo k pôvodným pozemkom, alebo ich častiam navrátiť. Oprávneným osobám sa za pozemky uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia priznáva právo na náhradu z celkovej zabranej výmere 46.002 m² v podiele 1 pre každú oprávnenú osobu. Vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 14.06.2010 pod

sp.zn. 6Sp/2/2010 s dátumom právoplatnosti 19.10.2010 zrušil rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu a vrátil na ďalšie konanie.

53. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že Obvodný pozemkový úrad správne a úplne zistil skutkový stav a na základe toho aj správne rozhodol, že navrhovatelia, teda poručiteľ so súrodencami sú oprávnenými osobami podľa § 2 ods. 1 zák. a nehnuteľnosti prešli na štát v období od 25.02.1948 do 10.01.1990 spôsobom uvedeným v § 3 ods. 1 písm. o) zákona, teda prevzatím bez právneho dôvodu. Správne uviedol, že pri uzatvorení hospodárskej zmluvy zo dňa 30.06.1971 neboli dostatočne preskúmané prídely 2. pozemkovej reformy a nebol dostatočne zistený právny stav vlastníctva k prevádzaným nehnuteľnostiam v dôsledku čoho sa nehnuteľnosti vo vlastníctve právnych predchodcov navrhovateľov považovali za vlastníctvo Československého štátu v správe ONV. ONV Prešov preto v čase uzatvorenia hospodárskej zmluvy prevádzal na Piloimpregnu, n.p. Košice viac práv, než mu v danom čase patrilo.

54. V tomto prípade k prechodu nehnuteľností, ktoré sú predmetom reštitučného nároku žalobcov došlo na základe hospodárskej zmluvy zo dňa 30.06.1971 uzatvorenej v rozpore so zákonom, pričom nehnuteľnosti zastavaním objektov Piloimpregny, n.p. Košice ostali vo faktickej držbe a užívaní štátu, čím bol daný dôvod pre posúdenie prechodu vlastníctva na štát podľa § 3 ods. 1 písm. o) zákona. Stotožnil sa však s námietkou navrhovateľov, že Obvodný pozemkový úrad pri posudzovaní, kto je povinnou osobou neuviedol všetky skutočnosti, ktoré tvorili podklad rozhodnutia a nevyhodnotil nadobudnuté dôkazy v súlade s hmotno-právnymi predpismi.

55. Obvodný pozemkový úrad po zrušení veci rozhodnutím zo dňa XX.XX.XXXX pod č. U./XXXXX-XX/G. prerušil správne konanie vo veci uplatneného reštitučného nároku na dobu do rozhodnutia o predbežnej otázke. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že dňa XX.XX.XXXX splnomocnená zástupkyňa navrhovateľov správne orgánu doložila fotokópie žalôb o určenie vlastníckeho práva k parcelám EKN, konkrétne XXX/XXX, XXX/XXX, XXX/XXX a XXX/XXX katastrálne územie F.. Súd I. inštancie dopĺňa, že ide o žaloby vedené pod sp.zn. 28C/113/2011 a 17C/113/2011.

56. Vo vzťahu k predmetným sporným parcelám však predbežná otázka už bola vyriešená rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 25.10.2017 pod sp.zn. 28C/113/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.01.2019 pod sp.zn. 16Co/15/2018, ktorým bolo určené vlastnícke právo k parcelám tvoriacich predmet reštitučného nároku, t.č. vedených na LV č. XXXX kat. úz. F., avšak iba vo vzťahu súrodencov poručiteľa.

57. Poručiteľ v konaní 28C/113/2011 podaním zo dňa 06.05.2011 uviedol, že sa k žalobe svojho brata O. E. nepripája a nepredkladá ani splnomocnenie na právne zastupovanie. Uviedol, že jeho vlastníctvo k pozemkom bolo potvrdené 2x Obvodným pozemkovým úradom, listom vlastníctva, ako aj dedičským konaním 26D/1442/2003 (č.l. 27 spisu 28C/113/2011).

58. Podľa § 137 CSP, Žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

- a) splnení povinnosti,
- b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,
- c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo
- d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

59. Podľa § 126 Občianskeho zákonníka,

- (1) Vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.
- (2) Obdobné právo na ochranu má aj ten, kto je oprávnený mať vec u seba.

60. Podľa § 134 Občianskeho zákonníka,

- (1) Oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutel'nosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.
- (2) Takto nemožno nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva, alebo k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb (§ 125).
- (3) Do doby podľa odseku 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

(4) Pre začiatok a trvanie doby podľa odseku 1 sa použijú primerane ustanovenia o plynutí premlčacej doby.

61. Základným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby je existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Rešpektujúc zásadu hospodárnosti konania sa súd musí zaoberať otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe už po začatí konania, pričom tento musí byť daný aj v čase rozhodovania.

62. Ak všeobecné sudy postupujú tak, že rozhodnú o vecnej opodstatnenosti určovacej žaloby bez toho, aby dospeli k záveru o existencii naliehavého právneho záujmu žalobcu, porušia tým základné právo na súdnu ochranu ďalšieho účastníka (uznesenie Ústavného súdu SR zo 06.10.2017 pod sp.zn. II.ÚS/590/2017).

63. Určovacia žaloba predpokladaná ustanovením je preventívneho charakteru a má miesto jednak tam, kde možno pomocou nej eliminovať stav ohrozenia práva, alebo neistoty v právnom vzťahu, ak k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť inak a jednak v prípadoch, ktorých určovacia žaloba účinnejšie než iné právne prostriedky vystihuje obsah a povahu príslušného vzťahu a jej prostredníctvom možno dosiahnuť úpravu tvoriacu určitý právny rámec, ktorý je zárukou odvrátenia budúcich sporov.

64. Poručiteľ naliehavosť právneho záujmu na uvedenej určovacej žalobe vyvodil zo záverov konania 28C/113/2011 s tým, že on ani jeho súrodenci, ako aj ich právni predchodcovia nikdy nepreviedli vlastnícke právo na tretiu osobu - štát, alebo žalovaného a teda žalovaný nemohol predmetné nehnuteľnosti nadobudnúť zákonným spôsobom. Je preto nespochybniteľné a nevyvrátiteľné, že právni predchodcovia poručiteľa, ani samotný poručiteľ a jeho súrodenci nemohli stratiť vlastníctvo k nehnuteľnostiam bez toho, aby tieto na základe zákona a v súlade so zákonom nepriviedli na inú osobu kúpnu, alebo darovacou zmluvou a ak im neboli vyvlastnené vyvlastňovacím rozhodnutím.

65. Súd I. inštancie rozsudkom zo dňa 17.10.2022 žalobu právneho predchodcu žalobcov o určenie vlastníckeho práva zamietol pre neexistenciu naliehavého právneho záujmu poručiteľa na uvedenej určovacej žalobe.

66. Za právne významnú otázku považoval existenciu konkurencie reštitučného nároku právneho predchodcu žalobcov, o ktorom ešte právoplatne rozhodnuté nebolo a žaloby o určenie vlastníckeho práva na základe Občianskeho zákonníka. Vo svojom rozhodnutí poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky reprezentovanú rozhodnutiami 3Cdo/115/2016, 6Cdo/64/2018, 4Cdo/130/2017, 3Cdo/205/2009, 6Cdo/71/2011, 6Cdo/67/2018, 1Cdo/186/2013, ako aj na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky reprezentovanú rozhodnutiami I. ÚS 460/2017, III. ÚS 177/2013, ako aj IV. ÚS 558/2020, z ktorých vyplýva, že ak sa možno domáhať ochrany práva postupom podľa reštitučného predpisu ako špeciálneho ak je daný reštitučný nárok, nemožno uplatniť nárok na ochranu vlastníctva podľa všeobecných právnych predpisov najmä podľa § 126 Občianskeho zákonníka a to ani formou určenia vlastníckeho práva podľa § 137 písmena c) CSP.

67. Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 03.12.2024 pod sp. zn. 2Co/12/2023 rozhodol o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami žalobcu H. E., narodeného XX.XX.XXXX, zomrelého XX.XX.XXXX, ktorými sú toho času označení žalobcovia v 1. až 4. rade.

68. Zamietol návrh strán na prerušenie konania a zrušil rozsudok súdu I. inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie.

69. Krajský súd v Prešove v predmetnom uznesení poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/55/2021, 1Cdo/193/2021, ako aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 372/2021, v zmysle ktorých sa javí ako opodstatnený záver v tom, že na strane žalobcov je daný naliehavý právny záujem na podaní tejto určovacej žaloby, keď predmetné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva právneho predchodcu žalovaného (bývalého Československého štátu) bez právneho dôvodu a o reštitučnom nároku pôvodného žalobcu a jeho súrodencov, resp. ich právnych nástupcov preukázateľne rozhodnuté nebolo.

70. Vzhľadom na závery vyjadrené v uvedených rozhodnutiach platí, že podaná žaloba je prípustná a právny predchodca žalobcov aj mal aktívnu legitímáciu na jej podanie. Podstatným je zároveň už

vyššie spomínaný akcent na dodržaní princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď. Uvedené sa vzťahuje aj na prejednanú vec, keď je zrejmé, že o tej istej právnej otázke za rovnakej skutkovej situácie už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní 28C/113/2011 o žalobe súrodencov právneho predchodcu žalobcov k totožným nehnuteľnostiam tak, že jej v celom rozsahu vyhovel.

71. Súd I. inštancie rozhodol o pripustení zmeny žaloby z dôvodu úmrtia právneho predchodcu žalobcov v súlade s navrhovanou zmenou nachádzajúcou sa na č.I. 535.

72. Žalovaný vo vyjadrení k rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove opätovne zotrval na svojom stanovisku neexistencie naliehavého právneho záujmu žalobcu na predmetnej žalobe odkazom na rovnaké rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na ktoré súd I. inštancie už poukazoval vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí.

73. Zdôraznil závery uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 96/2022, ktoré sa týkali konania 28C/113/2011, zo záverov ktorého vyplýva, že Ústavný súd SR vôbec nepreskúmaval správnosť uvedeného rozhodnutia z hľadiska súbehu reštitučného nároku a určovacej žalobe a sám uviedol, že dostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia nemožno stotožňovať s jeho správnosťou. Práve vyriešenie tejto právnej otázky je podstatné pre ustálenie právneho názoru o neexistencii naliehavého právneho záujmu na podaní určovacej žaloby na čom bolo založené rozhodnutie súdu I. inštancie v konaní pred Okresným súdom pod sp. zn. 29C/56/2021 a rovnako v konaní 17C/113/2011. Zo súdneho spisu rovnako vyplýva, že aj Krajský súd v Prešove v konaní pod sp. zn. 6Sp/2/2010 je toho názoru, že žalobcom reštitučný nárok patrí, avšak rozhodnutie správneho orgánu zrušil iba pre formálny nedostatok.

74. Žalovaný plne rešpektuje princíp právnej istoty, avšak tento nie je naplnený predovšetkým vtedy, ak súd rozhoduje správne v súlade so zákonom a judikatúrou najvyšších súdnych autorít a nie podľa rozhodnutia, kde nastalo pochybenie v procesnej obrane žalovaného. Iba tak môžu byť naplnené legitímne očakávania účastníkov právnych vzťahov, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje princíp právnej istoty a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva.

75. Žalobcovia k vyjadreniu žalovaného zaujali písomné stanovisko, v ktorom uviedli, že pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo/115/2016, chcú poukázať na skutočnosť, že v tam prejednávanvej veci boli predmetom konania nehnuteľnosti znárodnené oproti spornému prípadu. Podstatnejšie je, že uvedený rozsudok bol zrušený rozhodnutím Ústavného súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 65/2019.

76. K nálezu Ústavného súdu SR pod sp. zn. ÚS 460/17 sa vyjadril Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/55/2021 zo dňa 25.04.2024, kde uviedol, že tento nález sa nezaoberal prípadom, kedy došlo k zabratiu vlastníckeho práva bez právneho dôvodu. Vo vzťahu k rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR 6Cdo/64/2018 žalovaný len účelovo cituje tú časť, ktorá mu vyhovuje pre podporu jeho právneho názoru. V predmetnom rozhodnutí však Najvyšší súd Slovenskej republiky okrem iného zastáva aj ten názor, že možnosť domáhať sa ochrany vlastníckeho práva podľa všeobecných predpisov zostáva zachovaná a to aj žalobou o určenie vlastníckeho práva.

77. Súd I. inštancie po rozhodnutí odvolacieho súdu si opätovne pripojil spisy v predmete konania o uplatnených reštitučných nárokoch zo strany právneho predchodcu žalobcov, ako aj jeho nebohých súrodencov, z ktorých bolo nesporne vyplýva, že do rozhodnutia súdu I. inštancie rozsudkom zo dňa 28.05.2025 nebolo vydané rozhodnutie o uvedených reštitučných nárokoch zo strany správneho orgánu.

78. V zmysle vyššie uvedeného, potom súd I. inštancie vzhľadom na vyslovený právny názor odvolacieho súdu, ktorým bol viazaný, musel dospieť k záveru, že na strane žalobcov je daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, ktorá bola podaná ešte zo strany ich právneho predchodcu.

79. Princípom právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/2016). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí

orgánov verejnej moci. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie je ústavne neudržateľná. Aj keď právne závery všeobecných súdov v ich rozhodnutiach nemajú povahu precedensu, napriek tomu protichodné závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu princípu právnej istoty (IV. ÚS 499/2011).

80. Aj zo záverov rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cdo/133/1999, 2MCdo/2/2014, 5MCdo/16/2010 vyplýva, že pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, ju súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku, posúdi ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením.

81. Potom vzhľadom na viazanosť právneho názoru odvolacieho súdu je vylúčené, aby súd I. inštancie posúdil hmotnoprávny vzťah právneho predchodcu žalobcu a žalovaného rozdielne ako v konaní 28C/113/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 16Co/15/2018 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/169/2020.

82. Krajský súd v Prešove v odôvodnení svojho rozhodnutia totižto uviedol, že o tej istej právnej otázke za rovnakej skutkovej situácie už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní 28C/113/2011 o žalobe súrodencov právneho predchodcu žalobcu k totožným nehnuteľnostiam tak, že žalobe bolo v plnom rozsahu vyhovie.

83. Z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove 16Co/15/2018 vyplýva, že právni predchodcovia žalobcov (rodičia poručiťa) sa stali vlastníkami sporných pozemkov na základe výmeru o vlastníctve pozemkov. Po vydaní tohto aktu im predmetné pozemky neboli odňaté žiadnym autoritatívnym rozhodnutím, boli ako vlastníci pozemku sporných pozemkov zapísaní v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX k.ú. F. a preto ich právni nástupcovia (súrodenci poručiťa) boli oprávnení podať žalobu o určenie vlastníckeho práva. K odvolacej námietke žalovaného o prednosti špeciálneho zákona č. 229/1991 Zb. uviedol, že sporné pozemky neboli právnym predchodcom poručiťa nikdy skonfiškované, odobraté resp. znárodnené.

84. Odvolací súd na zdôraznenie skutkových okolností svedčiacich v prospech súrodencov poručiťa ako vlastníkov sporných nehnuteľností uviedol, že dňa XX.XX.XXXX vydalo Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave výmer o vlastníctve pôdy pridelenej podľa nariadenia č. 104/1945 Sb.n.SNR., ktorým boli do vlastníctva M. E. a jeho manželke I. B. (rodičia poručiťa) pridelené poľnohospodárske nehnuteľnosti v k.ú. P. a to parcely označené ako časť parc. XX,XX graf. ozn. X, časť parc. XXX/X graf. ozn. XXX, roľa o výmere 17 264 m², časť parcely XXX/X graf. ozn. XXX. XXX/X, roľa o výmere 11 510 m², časť parc. č. XXX/X graf. ozn. XXX, roľa o výmere 11 510 m², časť parc. XXX/X, XXX/X graf. ozn. XXX, roľa o výmere 5755 m². V zmysle článku IV. výmeru sa tento považoval za verejnú listinu dokazujúcu vlastnícke právo prídelcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihový súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia. Bývalým vlastníkom bol M. M.. Dňa XX.XX.XXXX bola spísaná zápisnica, predmetom ktorej bolo odovzdanie nehnuteľnosti po bývalom vlastníkovi prídelcom do držby a úžitku na základe prídelového plánu schváleného ORK pod č. XXXX/XX zo dňa XX.XX.XXXX a prevzatie týchto nehnuteľností prídelcami do držby a úžitku k XX.XX.XXXX. Z uvedenej zápisnice vyplýva, že pred odovzdaním držby a úžitku predmetných nehnuteľností prídelci zaplatili najmenej prvú splátku prídelovej ceny. Dňa 21.05.1953 vyhotovilo Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy konečný prídelový plán s rozvrhom prídelových cien a splátkovým plánom, v zmysle ktorého rodičia poručiťa za pridelené pozemky mali zaplatiť prídelovú cenu 101 797 Kčs. Z listu Štátnej sporiteľne v Bratislave zo dňa 17.04.1957 adresovaného rodičom poručiťa vyplýva, že sporiteľňa ich vyzvala na zaplatenie nedoplatku za pridelený poľnohospodársky majetok vo výške 19 699,20 Kčs. Z prehlásenia právneho predchodcu zo dňa 04.05.1959 vyplýva, že v súvislosti so založením celoobecného JRD v obci Ľubotice sa rozhodol dať jeho poľnohospodársky majetok tiež do užívania tohto JRD. Súčasne odovzdal pri sústreďovaní živočíšnej výroby tiež na neho pripadajúcu čiastku dobytku. Z listu finančného odboru ONV v Prešove zo dňa 11.05.1965, označeného ako konanie o likvidácii pohľadávok z MPPR - nesúlad medzi účtovným a skutočným stavom, žiadosť o odstránenie, vyplýva zoznam prídelcov a žiadosť odboru VPLH, aby boli urobené opatrenia na odstránenie nesúladu aj v prípade právneho predchodcu žalobcov. Cena, ktorá v danom čase nebola zaplatená predstavovala sumu 10 205 Kčs, ktorá bola následne uhradená, čo nesporne vyplýva z potvrdenia Finančného odboru zo dňa 25.04.1966.

85. Dňa 21.12.93 Katastrálny úrad správa katastra Prešov identifikovala parcely právneho predchodcu poručiteľa tak, že parc. č. XXX/X bola premietnutá na parc. č. XXX/XXX, parc. č. XXX/X na parc. č. XXX/XXX, parc. č. XXX/X na parc. XXX/XXX a XXX/XXX. Právni predchodcovia poručiteľa mali vyššie uvedené premietnuté parcely evidované v katastri nehnuteľností na LV č. XXXX, k.ú. F..

86. Vo vzťahu k výmeru právnych predchodcov poručiteľa bolo v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/169/2020 konštatované, že aj jeho fotokópia bola spôsobilým dôkazným prostriedkom. V konaní 28C/113/2011 bol predložený ako dôkaz výmer v jeho fotokópii, ktorá bola spôsobilá byť dôkazným prostriedkom, keďže obsahovala aj odtlačok okrúhlej pečiatky vydávajúceho orgánu. Jeho originál sa nachádzal v pripojenom spise Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 6Sp/2/2010. Súd I. inštalácie preto mohol konštatovať, že kópia výmeru o vlastníctve pôdy z 30.04.1948 predložená v spise súhlasila s jej originálom.

87. Zároveň uvedený výmer tak po formálnej, ako aj obsahovej stránke spĺňal všetky zákonné podmienky a náležitosti. Ide o perfektnú listinu majúcu charakter listiny verejnej, spôsobilej preukázať vlastníctvo prídelcov.

88. Vzhľadom na argumentáciu žalovaného, že výmer zo dňa 30.04.1948 o vlastníctve pôdy vydaný Poverením poľnohospodárstva a pozemkovej reformy podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 nie je spôsobilým titulom nadobudnutia vlastníckeho práva, súd I. inštalácie poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/45/2012, 4Cdo/123/2003, na základe ktorých možno dospieť k jednoznačnému záveru, že predmetný výmer je prídelovým rozhodnutím, ktorý má charakter verejnej listiny, čoho dôsledkom bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v ňom uvedených a to napriek tomu, že tento neobsahoval určenie prídelovej ceny a predpokladá jej neskoršie určenie.

89. V zmysle záverov uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k otázke správnosti výmeru a jeho súladu s platnými právnymi predpismi možno konštatovať, že takýto správny akt treba považovať za právny a bezchybný, ktorý nie je možné v súčasnosti preskúmať a z ktorého musí súd v zmysle ust. § 194 ods. 2 CSP vychádzať. Ani v prípade, ak by rozhodnutie vydané na to oprávneným orgánom vykazovalo vady, nemožno takéto rozhodnutie označiť za nulitný akt. Za nulitný akt totiž možno považovať len taký akt, ktorý bol vydaný nepríslušným orgánom štátnej správy, teda nad rámec právomoci toho - ktorého orgánu. Pokiaľ bolo rozhodnutie vydané v rámci právomoci príslušného orgánu, jeho zákonnosť je možné preskúmať len procesným postupom v rámci správneho súdnictva, a teda nepodlieha preskúmaniu všeobecným súdom.

90. Okrem iného v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 4Cdo/123/2003 bol vyslovený názor, že výmery a prídelové listiny ako verejné listiny boli, aj sú v súčasnosti dokladmi o vlastníctve prídelcu k prideleným nehnuteľnostiam a sú vkladu-schopnými listinami s tým, že mimo rámec správneho súdnictva všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu a môže ho preskúmať len so zreteľom na to, či ide o akt nulitný, teda vydaný tzv. absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom.

91. Nariadenie č. 104/1946 Sb. n. SNR o vydávaní výmerov o vlastníctve pôdy pridelenej podľa Nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb. n. SNR upravovalo, ako to vyplýva z jeho názvu vydávanie výmerov o vlastníctve pôdy pridelenej podľa Nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR.

92. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia vydávať prídelcom výmere o vlastníctve pôdy bolo oprávnené Poverenie poľnohospodárstva a pozemkovej reformy. Výmer definuje ako verejnú listinu dokazujúcu vlastnícke právo prídelcu k pridelenej poľnohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovní súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia. Z uvedeného je zrejmé, že ak výmer bol vydaný k tomu oprávneným subjektom a obsahuje všetky podstatné náležitosti, má povahu verejnej listiny so všetkými z toho vyplývajúcimi právnymi dôsledkami. Ak výmer kompetentný orgán nevydal, prípadne v ňom chýbajú požadované podstatné náležitosti, nejde o listinu verejnú.

93. Právnym dôsledkom takejto listiny nie je teda jej neplatnosť, ale skutočnosť, že listina povahu verejnej listiny nemá, a teda nie je spôsobilá vyvolať účinky podľa § 1 ods. 2 Nariadenia.

94. V posudzovanej veci výmer zo dňa 30.04.1948 spĺňal tak po formálnej, ako aj obsahovej stránke všetky zákonné podmienky a náležitosti a bol vydaný orgánom k tomu kompetentným. Je v ňom uvedené kto ho vydal, označenie právneho predpisu, podľa ktorého sa vydáva, akej veci sa týka, je datované a opatrené odtlačkom okrúhlej pečiatky a podpisom poverenika, obsahuje mená a priezviská bývalého vlastníka, ako aj označených osôb, v prospech ktorých sa vydáva a presné označenie nehnuteľností, ktorých sa týka a ďalšie podmienky, za ktorých sa uskutočňuje k tam uvedeným nehnuteľnostiam. Keďže k nadobudnutiu vlastníctva prídelcom zásadne nebolo treba intabulácie, nedostatok zápisu nemá vplyv na vlastníctvo prídelu. Z hľadiska vlastníctva nebola preto ani v danom prípade rozhodujúca skutočnosť, že v pozemkovej knihe nie je urobený zápis o prídelovom konaní (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.10.2009 pod sp. zn. 4Cdo/48/2008).

95. Rovnako je nesprávna argumentácia žalovaného, že právni predchodcovia poručiťľa sa prídelu vzdali v prospech JRD. Vzdanie sa prídelu umožňoval zákon č. 141/1950 Zb. účinný od 01.01.1951 v ust. § 132 ods. 1, podľa ktorého vlastníctvo sa stráca najmä tým, že ho nadobudne niekto iný alebo že sa ho vlastníč vzdá a ide o jednostranný úkon, ktorým vlastníč stráca svoje vlastníčké práva a dochádza tak k jeho prechodu na štát alebo inú právnickú osobu.

96. Zo strany žalovaného nebol predložený žiaden dôkaz o takom právnom úkone urobenom právnymi predchodcami poručiťľa v písomnej forme, obsahom ktorého by bol ich prejav smerujúci k vzdaniu sa vlastníctva k nehnuteľnostiam prideleným im výmerom o vlastníctve pôdy zo dňa 30.04.1948 v prospech JRD.

97. Skutočnosť, že z prehlásenia právneho predchodcu poručiťľa zo dňa 04.05.1959 vyplýva, že v súvislosti so založením celoobecného JRD v obci Ľubotice sa rozhodol dať svoj poľnohospodársky majetok do užívania, nespôsobuje zánik vlastníčkeho práva k vneseným nehnuteľnostiam. Okrem iného, z ustanovenia zákona č. 69/1949 Sb. a následne zákona č. 49/1959 Zb. o jednotných roľníckych družstvách vyplýva, že vlastníctvo k združeným pozemkom zostávalo zachované, pričom družstvo k nim malo iba právo družstevného užívania.

98. Žalovaný vlastníčké právo k sporným pozemkom odvodzuje z knihovnej žiadosti o poznačenie konfiškátu adresovanú Ľudovému súdu v Prešove, odborom poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ONV v Prešove zo dňa 17.05.1958. Uvedenou žiadosťou odbor navrhol, aby bolo vydané uznesenie, ktorým by súd povolil zápis vo vložke č. XX a XXX k.ú. F. na nehnuteľnosti č. 1 zapísané na mene M. M. a spol. bod K. v F.. Poznamenať sa mala konfiškácia majetku v prospech Československého štátu. Dňa 13.09.1958 Ľudový súd v Prešove vydal uznesenie č. 1041/58, ktorý vyššie uvedený zápis povolil.

99. Dňa 30.06.1971 bola medzi Okresným národným výborom, finančným odborom ako odovzdávajúcu organizáciu a spoločnosťou Piloimpregna n.p. ako preberajúcou organizáciou uzatvorená hospodárska zmluva o prevode správy národného majetku v zmysle ust. § 347 zákona č. 109/1964 Zb., Hospodársky zákonník. Uvedenou hospodárskou zmluvou malo dôjsť k prevodu správy k nehnuteľnostiam v k.ú. F., zapísaných v pozemkovo knižnej vložke č. XX. Správa k týmto pozemkom sa mala previesť bezodplatne, pričom dôvodom prevodu správy malo byť územné rozhodnutie ONV odboru výstavby na plánovanú investičnú výstavbu „Drevokombinátu Šariš“. Medzi spoločnosťou Drevokombinát Šariš a.s. ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim bola dňa 15.08.1997 uzatvorená kúpna zmluva č. XXXXXX, predmetom ktorej bol predaj sporných nehnuteľností, ktorej vklad bol povolený dňa 30.10.1997.

100. V zmysle vyššie citovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú všeobecné súdy oprávnené skúmať vecnú správnosť právneho aktu len so zreteľom na to, či ide o akt nulitný, ktorý je nulitný v tom prípade, ak bol vydaný tzv. absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom.

101. Ústavný súd Českej republiky vo svojich nálezoč pod sp. zn. II. ÚS 129/98 a I. ÚS 485/98 judikoval, že pokiaľ bol konfiškačný výmer ONV vydaný voči niekomu, kto už majetok nevlastnil, bol vydaný v rozpore s vtedy platným právnym poriadkom, podľa ktorého sa jednalo o ničotný právny akt, na základe ktorého nemohlo vlastníctvo prejsť na štát.

102. Na základe uvedeného je potom možné konštatovať, že Odbor poľnohospodárstva a lesného hospodárstva rady ONV Prešove svojim rozhodnutím o opätovnej konfiškácii zo dňa 17.05.1958 postupoval v rozpore s vtedy platným právnym poriadkom, keďže konfiškačný výmer opätovne vydal voči osobe, ktorá už predmetný majetok nevlastnila, a preto s poukazom na vyššie citované nálezy Ústavného súdu Českej republiky tento možno považovať za ničotný právny akt.

103. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/169/2020 sa zaoberal opodstatnenosťou argumentácie žalovaného ako dovolateľa o existencii prekážky veci právoplatne rozhodnutej v súvislosti s vylučovacou žalobou.

104. Uviedol, že rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva žalobcu nie je právnou skutočnosťou, ktorá by mala sama osebe za následok vylúčenie tejto veci zo súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty. Predmetom a účelom vylučovacej žaloby nie je teda určenie vlastníctva, to znamená, že nerieši sa ňou zmena zápisu v katastri nehnuteľností, a preto výrok súdneho rozhodnutia, ktorým sa vyhovie tejto žalobe nie je spôsobilým podkladom pre zmenu v úradnej evidencii. V konaní o vylučovacej žalobe môže byť otázka vlastníctva riešená iba ako otázka predbežná a to len za predpokladu, že má pre rozhodnutie sporu právny význam, pričom súd sa touto otázkou vyporiadava iba v odôvodnení rozhodnutia a nie v samotnom enunciate. Jej účelom je dosiahnuť vylúčenie určitého majetku zo súpisu a predísť jeho speňaženiu. Na druhej strane prostredníctvom určovacej žaloby nemožno dosiahnuť vylúčenie veci z konkurzu vzhľadom na dikciu § 78 ods. 8 Zákona o konkurze. Z toho vyplýva, že tieto dva druhy žalôb majú rozličný zmysel a význam, pričom za účelom dosiahnutia úplnej právnej ochrany majetku tretej osoby sa vzájomne dopĺňajú. Ak sa teda žalobca domáha určenia, že je vlastníkom nehnuteľnosti, pri ktorej je v katastri nehnuteľností ako vlastníkom zapísaný niekto iný, má vo vzťahu k tejto tretej osobe nepochybne naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

105. Vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti Drevokombinát Šariš a.s., resp. prebiehajúce konkurzné konanie a možnosť právnej predchodkyne poručiťela podať žalobu o vylúčenie veci zo súpisu konkurznej podstaty v zmysle § 78 ods. 4 Zákona o konkurze, nezakladalo absenciu jej naliehavého právneho záujmu na určení vlastníctva k nim, prípadne na určení, že tieto patria do dedičstva po poručiťeloch.

106. V konkrétnom prípade ani neobstojí argumentácia žalovaného, že sporné nehnuteľnosti nadobudol jeho právny predchodca v konkurznom konaní, keďže z obsahu spisu 28C/113/2011 nesporne vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti jeho právny predchodca nadobudol kúpnu zmluvou č. XXXX/XX, ktorej vklad bol povolený XX.XX.XXXX, teda v čase pred vyhlásením konkurzu na majetok predávajúceho, spoločnosť Drevokombinát Šariš a.s., ktorý bol vyhlásený uznesením Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. K 399/97 dňa 19.02.1998.

107. Vo vzťahu ku kolízii dvoch ústavných hodnôt, a to princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (žalovaného) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (právneho predchodcu žalobcov), Krajský súd v Prešove v rozhodnutí 16Co/15/2018 uviedol, že právni predchodcovia poručiťela od pridelenia sporných pozemkov tieto skutočne obhospodarovali, a teda mali ich vo faktickej držbe. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že tieto pozemky v roku 1959 v súvislosti so založením celoobecného JRD v obci Ľubotice boli odovzdané do užívania JRD, a teda tieto nemali vo faktickej držbe. V konaní bolo preukázané, že právni predchodcovia poručiťela sa cítili byť vlastníkami aj po novembri 1989, čo nesporne vyplýva z výziev právneho predchodcovi žalovaného zo dňa 29.12.1993 a 28.02.1994, ako aj žaloba zo dňa 28.05.1996.

108. Z obsahu spisu teda vyplýva, že od roku 1993 sa právni predchodcovia poručiťela aktívne domáhali náhrady za obmedzenie ich vlastníckeho práva od právneho predchodcu žalovaného, preto dospel k záveru, že ako právni predchodcovia poručiťela, tak aj jeho súrodenci boli bdelymi vlastníkami od času nadobudnutia ich vlastníckeho práva v roku 1948. Pokiaľ žalovaný svoje vlastnícke právo odvodzuje od vydržania a to na základe hospodárskej zmluvy zo dňa 30.06.1971 a na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej so spoločnosťou Drevokombinát Šariš a.s. v roku 1997 uviedol, že z hospodárskej zmluvy o prevode správy národného majetku vyplýva, že Okresný národný výbor, finančný odbor v Prešove ako odovzdávajúca organizácia previedol správu národného majetku - sporných pozemkov na spoločnosť Piloimpregna n. p. Košice ako preberajúcu organizáciu. Predmetom uvedenej zmluvy tak bol výslovne prevod správy k určitému majetku - sporným nehnuteľnostiam. V uvedenej zmluve nebola ani zmienka o

prevode vlastníckeho práva sporných pozemkov na spoločnosť Piloimpregna n. p.. Z uvedeného dôvodu v spojení so skutočnosťou, že právni predchodcovia poručiťa sa voči spoločnosti Drevokombinát Šariš a.s. domáhali náhrady za neoprávnené užívanie sporných pozemkov, má odvolací súd za to, že právny predchodca žalovaného nemohol byť pri zachovaní odbornej starostlivosti dobromyseľný v tom, že je vlastníkom sporných nehnuteľností.

109. Najvyšší súd Slovenskej republiky k dovolacej námietke žalovaného v rozhodnutí 6Cdo/169/2020 odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/71/2011 a 6Cdo/107/2011 uviedol, že obe vyššie označené rozhodnutia dovolacieho súdu neriešia právne následky uplatnenia zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ (nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má sám) rozdielne, a teda si neodporujú v závere, že jej uplatnenie znamená, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti toto právo nikdy nenadobudol a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť. Rozdielnosť medzi týmito rozhodnutiami spočíva iba v tom, že v rozhodnutí pod sp. zn. 6Cdo/71/2011 dovolací súd po konštatovaní toho záveru sa v ďalšom zaoberal aj možnosťou prelomenia tejto zásady ochranou dobrej viery nadobúdateľa, keď pripustil jej prelomenie za situácie, že bolo nad akúkoľvek pochybnosť zrejme, že nadobúdateľ bol dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol. V rozhodnutí pod sp. zn. 6Cdo/107/2011 sa dovolací súd prelomením tejto zásady v prospech ochrany dobrej viery nadobúdateľa už nevenoval, keďže konštatoval, že odvolací súd sa vecou z tohto pohľadu vôbec nezaoberal.

110. Napriek uvedenému dovolací súd poznamenal, že odvolací súd možnosti prelomenia uvedenej zásady posudzoval práve s ohľadom na závery rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. I. ÚS 549/2015, keď zohľadnil špecifické okolnosti a individuálne súvislosti tohto prípadu, ku ktorým došlo pri kolízii dvoch ústavných hodnôt - princípu ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (žalovaného) a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (žalobcu). Uzavrel, že právnych predchodcov žalobcov, resp. žalobcov nebolo možné považovať za nebdelych vlastníkov týchto nehnuteľností, keďže od času ich nadobudnutia v roku 1948 uvedené pozemky fakticky užívali až do ich odovzdania v roku 1959 do správy JRD Ľubotice, ktorá skutočnosť nemala za následok stratu ich vlastníckeho práva a od roku 1993 sa aktívne domáhali náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva k nim od právneho predchodcu žalovaného, konkrétne spoločnosti Drevokombinát Šariš a.s. Na druhej strane právny predchodca Drevokombinátu Šariš a.s. (spoločnosť Piloimpregna n. p.) tieto pozemky nadobudol hospodárskou zmluvou z 30.06.1971 len do správy, teda nešlo o prevod vlastníckeho práva k nim a v spojení so skutočnosťou, že sa právni predchodcovia žalobcov domáhali od jeho nástupcu spoločnosti Drevokombinát Šariš a.s. náhrady za neoprávnené užívanie sporných pozemkov, nemohla byť spoločnosť Drevokombinát Šariš a.s., ktorá tieto pozemky následne kúpnu zmluvou v roku 1997 previedla na žalovaného pri zachovaní odbornej starostlivosti dobromyseľná v tom, že bola ich vlastníkom. Prelomenie vyššie uvedenej zásady nemožno potom automaticky uplatňovať na každého nadobúdateľa nehnuteľnosti, ale k nej dochádza len celkom výnimočne, pokiaľ je nad akúkoľvek pochybnosť zrejme, že takýto nadobúdateľ bol dobromyseľný, že vec riadne podľa práva nadobudol. Dobrá viera musí byť pritom hodnotená veľmi prísne, pričom poskytnutie ochrany dobromyseľnému nadobúdateľovi sa s prihliadnutím na individuálne okolnosti posudzovanej veci musí javiť ako spravodlivé. Poskytnutie tejto ochrany sa vo svojich dôsledkoch prejaví ako možnosť dobromyseľného nadobúdateľa pokračovať v oprávnenej držbe. O dobrú vieru ide vtedy, ak nadobúdateľ nehnuteľnosti ani pri vynaložení potrebnej opatrnosti, ktorú možno od neho s ohľadom na okolnosti a povahu prípadu požadovať, nemal príp. nemohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že v skutočnosti subjektu, ktorý je ako nositeľ určitého práva zapísaný v katastri nehnuteľností takého právo svedčí.

111. V prejednávanej veci zistený skutkový stav podľa názoru dovolacieho súdu dobrú vieru žalovaného konštatovať neumožňuje. Len samotná skutočnosť, že predávajúci bol zapísaný ako vlastníkom nehnuteľnosti nemohla sama osebe založiť dobrú vieru žalovaného, že predávajúcemu svedčí aj platný právny titul, na základe ktorého je jeho vlastnícke právo v evidencii zapísané. Pod bežnú opatnosť, ktorú bolo možné od neho požadovať je nutné zahrnúť požiadavku aktívneho zistenia konkrétnych skutočností vedúcich k presvedčeniu, že spoločnosť Drevokombinát Šariš a.s., ako právny nástupca spoločnosti Piloimpregna n.p. v čase predaja disponoval platným nadobúdacím vlastníckym titulom. Vynaložením potrebnej aktivity bola zistiteľná a dostupná listina (hospodárska zmluva z 30.06.1971 založená i v katastrálnom spise), na základe ktorej došlo v roku 1971 k prevodu správy (nie vlastníctva) týchto pozemkov z Okresného národného výboru, finančného odboru v Prešove ako odovzdávajúcej

organizácie na spoločnosť Piloimpregna n. p. Košice, dostupný bol aj jej obsah a zistiteľná bola aj informácia, ktorou disponoval Drevokombinát Šariš a.s., že právni predchodcovia žalobcov ho vyzvali (a v tomto smere podali žalobu na súd) na poskytnutie náhrady za neoprávnené užívanie týchto pozemkov (a to v čase ešte pred uzavretím kúpnej zmluvy so žalovaným). Pochybnosti o platnom nadobúdacom titule spoločnosti Drevokombinát Šariš a.s. a predtým spoločnosti Piloimpregna n. p. tak žalovaný mohol mať. S prihliadnutím na skutočnosť, že právnych predchodcov poručiťľa nebolo možné považovať za nebdelých vlastníkov a žalovaného za dobromyseľného nadobúdateľa pozemkov je potrebné považovať záver odvolacieho súdu za správny, že v danej veci nebolo možno uprednostniť princíp ochrany nového nadobúdateľa, teda žalovaného pred ochranou bdelych pôvodných vlastníkov.

112. Na základe vyššie uvedených skutočností v súlade s citovaným princípom právnej istoty, súd I. inštancie s poukazom na právoplatné rozhodnutie v konaní 28C/113/2011, v ktorom bola riešená tá istá právna otázka za rovnakej skutkovej situácie o žalobe súrodencov poručiťľa k totožným nehnuteľnostiam ako v konaní predmetnom, vyhovel žalobe žalobcov a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. rozsudku.

113. Súd I. inštancie zamietol návrh žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom povereného zamestnanca správneho orgánu rozhodujúceho o reštitučnom nároku poručiťľa žalobcov za účelom zistenia, aký bude jeho ďalší postup v súvislosti s uplatnenými reštitučnými nárokmi poručiťľa, ako aj jeho nebohých súrodencov. Podľa názoru súdu I. inštancie návrh na doplnenie dokazovania označený žalovaným je bez právneho významu, pokiaľ o reštitučnom nároku poručiťľa doposiaľ rozhodnuté nebolo, čo nesporne vyplynulo z pripojených administratívnych spisov správneho orgánu.

114. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

115. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

116. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalobcom voči neúspešnému žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté postupom podľa § 262 ods. 2 CSP v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

29C/56/2021

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.